

Hallerimiz

– SEVDAZAN® · 07 Temmuz 2011

HALLERİMİZ

Bu dünyada ne varsa insan için yaratıldı; bitkiler ve hayvanlar insanlığa hizmet ile görevlendirildi. Allah dünyaya halifemi göndereceğim dediğinde insandan bahsediyordu ve Âdem'e can verdi, meleklerle secdeyi emretti.

İnsanı zengin öğelerle donattı. Görmek, duymak, koklamak tatmak gibi uzuvlarla şereflendirdi. Ötesinde insana iki servet verdi; kalp ve beyin. Ve Havva bir nur olarak indi yeryüzüne. Düşünün ve sevin dedi Allah! Aile olmayı, çoğalmayı, birlik beraberlik içinde yaşamayı emretti. Huzuru bozan ne varsa yasakladı. Buraya kadar anlayamadığımız, hem fikir olmadığımız bir husus yoktur sanırım. Bunlar çoğunluğun kabul ettiği gerçekler. Hepimiz Allah'ın nizamını anlıyoruz da nizama uyma da anlayamıyoruz ne yazık!

Buyurun biraz insana bakalım birlikte. Öncelikle bugün vefalı dostum kalemi elime almama sebep olan hadiseden başlamak istiyorum. Sabah mesai saatinde yoğun trafikte yol almaya çalışan bir Ambulans. Dikkatimi etrafında ki araçlara veriyorum. Bir araç ustaca ambulansın arkasında yerini alıyor. 20 metre ileride ki trafik lambalarında hiçbir dayanışma belirtisi yok. Ambulansın önünde ki dolmuş şoförüne hayran kaldığımı ifade etmek istiyorum. Yol vermek adına gözünü kırpmadan kaldırıma çıkıp Ambulansın geçişini kolaylaştırmak istiyor. Fakat önünde ki araçta bir bey; keçi sakallı, gözlüklü, elit bir insan görünümü çizen kişinin umurunda değil Ambulans. Kahkaha atarak devam ediyor telefon görüşmesine. Farkında olmadan beddua ediyor, sitemleşiyorum. " Ambulans içinde ki ya senden bir can ise!" Olamaz mı peki, bal gibi olur olmasına. Aracından inip trafiği hallaç pamuğu gibi dağıtarak ambulansa yol açan en fazla yirmi yaşında bir delikanlı sahne alıyor. Helal olsun yiğidim sana!

Ne ezik bir tablo aslında.

İnsan diyorduk devam edelim.

Yer Kurtuluş parkı, öğlen saatleri. Muhtemelen dersane öğrencisi iki genç bayan havuz kenarında otururken iki delikanlı yanlarına yaklaşıyor. Konuşma gittikçe sertleşiyor, bayanlar kaçmak istiyor ya, nafîle. İnanıyorum ki başkalarını bu şekilde adice rahatsız eden o delikanlılar iş söze geldiğinde mangalda kül bırakmıyorlardır ve en namuslu onlardır, kendi kardeşleri kapıya pencereye bile çıkmıyordur! Hiç kimsenin müdahale etmiyor olması eseflendiriyor en çok beni. Hatta bakışıp birde yanındakine gösteren emekli bey amcalar! Yazıklar olsun dayı sana! Ya kendi kızın, torunun olsaydı. Bu ne utanç verici, ne ezik bir durumdur. Öyle ya biz, polisin eline düşen, savunma gücü ellerinden alınmış sapıkları linç etmeyi seviyoruz, sapıklığını yağmadan önce mani olmayı değil!

Kızılay- Oyak dolmuşu çok beklemeden geliyor, ortalarda bir yere duruyorum. Az sonra da yetmişli

yaşlarda bir amca biniyor ve yanıma dikiliyor. Önümüzde ki koltukta gayet zarif ve şık bir ablamız oturuyor, gözlükleri ve yelpazesi gerçekten afilli. Yanında ki koltukta on, on iki yaşlarında bir çocuk. Amcanın yaşlılığına ve ayakta oluşuna aldırış etmek yok. Tam müdahale etmeye, amca için yer talep etmeye hazırlanırken, şoför ikaz ediyor kadını; "abla çocuğu kucağına aliver" Ablamız hazır cevap, "parasını verdim ama" diyor. Amca bedava bindi güya. Umursamazlık had safhada, çantasından bir çikolata çıkarıp inat edercesine veriyor çocuğuna. Acaba kendisi ayakta olsa nasıl da yer verilsin diye bakıştırdı etrafa. Ön sıralardan ellili yaşlarda başka bir bey kalkıp yer veriyor amcaya. Haftanın şıkı bu bey işte ve haftanın en rüküşü ablamız. Aramızda kalsın bu ablayla dolmuşta karşılaşmak ve ona yer vermeyip inadına oturmak isterdim ama duramazdım yinede...

Ne diyorduk İnsan! İnsanın içinde yaşadığı topluluğa katılımında ki dengesizlikler, bozulan mizanlar, yitirilen değerler. Oysa Allah dünyaya halifemi göndereceğim dediğinde insandan bahsediyordu. Ne yazık ne İnsan olmayı ne de topluma yaraşır kalmayı ifa edemiyoruz.

Bize düşen vazifenin temsilinde kusurlarımız fazla. Oysa bu hayatı güzel kılmakta, kötü kılmakta bizim elimizde. Ne diyelim.

Ey insan, hep birlikte el ele,

Mutlu yarınlar için akılcı bugünlere.

Bin gördüm bir yazdım, emin olun gördüğüm iyi olan birleri de abartıp bin olarak yazmayı da seviyorum.

Daim sevgi, barış ve huzur içinde kalınız.

Mustafa Çelebi ÇETİNKAYA